

عنوان مقاله:

تحلیل ماده ۲۲۴ قانون مجازات اسلامی بر اساس رویکرد مشهور فقیهان مسلمان به موضوع اکراه به زنا

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات فقه اسلامی و مبانی حقوق، دوره ۱۷، شماره ۴۷ (سال: ۱۴۰۲)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۳۰

نویسندگان:

جواد یعقوبی - دانشجوی دکتری فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

کریم کوخایی زاده - دانشیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

طاهر علی محمدی - دانشیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه ایلام، ایلام، ایران

خلاصه مقاله:

«اکراه» با توجه به ماهیت خاص آن، یکی از مسائل مهمی است که از دیرباز مورد توجه مکاتب فقه و حقوقی قرار گرفته و بحث و بررسی‌های زیادی درباره آن انجام شده است. در ماده ۲۲۴ قانون مجازات اسلامی، تحقق زنا به عنف یا اکراه فقط از سوی زانی پذیرفته شده و به نوعی امکان تحقق اکراه از جانب زانیه و مورد اکراه قرار گرفتن مردان در امر زنا رد شده است. سوال مطرح شده این است که آیا اکراه مرد به زنا امکان دارد و اینکه رویکرد مشهور فقیهان به این موضوع چیست؟ بررسی این مسئله و موضوع از آن جهت ضرورت دارد که فتوای مشهور فقهای شیعه، خلاف این ماده است، و اعاضل فقهای شیعه مانند علامه حلی، شیخ طوسی و معاصرین مانند امام خمینی معتقد به مکره واقع شدن مرد در زنا هستند. در این پژوهش که به روش کتابخانه‌ای گردآوری شده و به صورت توصیفی، تحلیلی انجام گرفته است، سعی شده با تبیین مفهوم «اکراه» در لسان فقها و حقوق‌دانان و نقد ادله نظریه عدم اکراه زانی (نظریه غیر مشهور) و با ارائه ادله عقلی و مستندات پزشکی و همچنین بررسی آیات و روایات، قول مشهور را تقویت کرده و لزوم پذیرش اکراه در طرف مردان را به اثبات رساند.

کلمات کلیدی:

اکراه، زنا، مرد، مستندات پزشکی، قانون مجازات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1821885>

